

Phoebe
MacLeod

Jedna rodina, jedna svatba.
A drama může začít.

(Ne)
romantická
dovolená

KAZDA

Phoebe
MacLeod

*(Ne)
romantická
dovolená*

**Jedna rodina, jedna svatba.
A drama může začít.**

KAZDA

Pokud tato publikace obsahuje odkazy na webové stránky třetích stran, nepřebíráme za jejich obsah žádnou odpovědnost, protože je nepřijímáme za své, ale pouze odkazujeme na jejich stav v době prvního zveřejnění.

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

Datum poslední aktualizace: červen 2026

ISBN: 978-80-7670-302-5

Vytvoření elektronické verze: Sandstudios, 2026

Papírové vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o., v roce 2026.

Nové sady 2, 602 00, Brno

www.knihykazda.cz

info@knihykazda.cz

tel.: +420 725 565 486

Původní název: AN (UN)ROMANTIC COMEDY

© Phoebe MacLeod, 2023

Poprvé publikováno celosvětově v angličtině u Boldwood Books Ltd.

Práva k překladu sjednána u The Agency srl of Vicki Satlow and

Plima d.o.o.

1. vydání

Překlad: Martin Richter

Jazyková úprava: Boleslav Ryljak

Redakce: Zuzana Klimšová

Jazyková korektura: Karolína Šnajdrová

Návrh a sazba obálky: Pavel Ševčík

Sazba: ARTEDIT, spol. s r. o., Praha

Tisk a vazba: Tnm Print s.r.o.

ISBN: 978-80-7670-221-9

Naše knihy dodávají na trh Euromedia Group, Infinity Zoom,
KARAVELA, Kosmas, LIBRION a Pavel Dobrovský – BETA.

Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo
u nakladatele na www.knihykazda.cz.

Všechna práva vyhrazena. Kopírování a šíření pomocí obrazu,
rozhlasu, televize a internetu či prostřednictvím fotografií, zvukových

nosičů a systémů zpracování dat jakéhokoli druhu je možné pouze s písemným souhlasem vydavatele.

*Mé mamince Margaret,
se kterou jsem si vždycky mohla povídat o čemkoli.*

KAPITOLA 1

„Tak dobře, Chrisi. Myslím, že se shodneme na tom, že váš dárek Tinu úplně neoslnil. Můžete nám o něm říct něco víc?“

Nemám jí to za zlé. Vibrátor, který ležel na stole mezi Chrisem a jeho manželkou, by se s notnou dávkou taktu dal označit jako „problematický“. Dalším příhodným slovem by bylo „obrovský“ nebo ještě lépe „*do háje, co to má být?*“ – ačkoli to, uznávám, už není jedno slovo.

Za ta léta, co pracuju jako sexuální a vztahová terapeutka, jsem terapeutickou místností viděla projít ledacos, včetně nemalého množství erotických pomůcek. Většinou k nim nemám výhrady – pokud si myslím, že by mohly pomoci, klidně je doporučím. Ale někdy situaci jen víc zkomplikují. A pak se jim radši vyhýbám.

Zařízení, které dnes Chris přinesl, však překonalo veškeré mé dosavadní zkušenosti. Během krátké demonstrace se ta věc kroutila, bzučela a sunula vpřed způsobem, který byl – mírně řečeno – zneklidňující. Na povrchu zářila chaoticky blikající světýlka, což mě naprosto vykoledjilo. Co přesně mělo být tímhle efektem osvětleno?

A kdyby vás k ostrážitosti nepřiměl vzhled nebo velikost toho zatraceného přístroje, pak by to byl rozhodně zvuk. Těžko se popisuje, ale pokud si dokážete představit rozzuřeného sršně zkříženého se sbíječkou, nejste daleko od pravdy. Spíš než erotická pomůcka vypadá jako moderní mučicí nástroj – a vůbec bych se nedivila, kdybyste s ním někoho zvládli celkem úspěšně rozervat. Ale jako pomocník pro intimní chvíle? Proboha, jen to ne. Nikdy.

„Doufal jsem, že by to mezi námi mohlo zažehnout jiskru, chápete, jak to myslím, Poppy? A...“ věnuje mi sebevědomý pohled, „že by se jí mohlo líbit, kdybych se na ni přitom díval.“

Tina se tváří znechuceně – a vůbec se jí nedivím. Tohle je naše čtvrté sezení a je frustrující, že se mi pořád nedaří k Chrisovi proniknout. Jejich problém není nijak neobvyklý: rozdílné libido, které v manželství způsobuje napětí. Jenže Chris zatím naprosto odmítá připustit, že by mohl být součástí problému. Podle něj by stačilo, kdyby se Tina trochu víc uvolnila, tím by se všechno vyřešilo.

Jenže Chris si neuvědomuje, že jak na ni tlačí a nutí ji ke stále odvážnějším experimentům v ložnici, jí celou situaci jen znechucuje.

A já vím přesně, odkud vítr vane. Kdybych to nepoznala, asi bych v téhle práci neměla co dělat. Chris zcela zjevně tráví dost času sledováním porna – i když mi při prvním sezení tvrdil pravý opak. Jenže jakmile začal vyprávět o svých fantaziích, připadala jsem si, jako bych poslouchala scénář k pornofilmu. Krok za krokem.

Pohlédnu na hodiny. Do konce dnešního sezení zbývá patnáct minut. Pak je zase dva týdny neuvidím. Bylo by skvělé, kdyby se nám konečně podařilo udělat aspoň malý krok vpřed.

„Chrisi, proč myslíte, že Tina z toho vibrátoru není nadšená?“

„To fakt netuším. Je to přece špičkový model, umí úplně všechno! A nebyl levný, to vám povím,“ dodá a střelí po své ženě významným pohledem.

O tom silně pochybuju. Ovládací panel vypadá, jako by ho sestavil nějaký nadšenec doma na koleni – a zbytek přístroje na tom není o moc líp.

„Dobře, vraťme se o krok zpátky. Pamatujete, jak jsme mluvili o základních sexuálních principech?“

„Ehm... jo.“

„Tak mi je prosím připomeňte.“

„Říkala jste, že spousta mužů uvažuje o sexu jen z hlediska výkonu, poloh, velikosti penisu a tak podobně.“

„Výborně. Ale vynechal jste ještě jeden důležitý faktor, který jsme taky zmiňovali. Souvisel s pornografií.“

„Ééé... něco s mocí?“

„Přesně tak – moc. V pornu bývá často znázorněný nerovnovážený vztah, kde má jeden z partnerů nad tím druhým převahu. Jenomže skutečné vztahy fungují jinak. Takže, když se vrátíme k reálnému sexu – vzpomenete si na ty čtyři základní faktory?“

„Souhlas... a ty další už nevím.“

„Ano, to je jeden z nich. Dále to je komunikace, propojení a kompromis. Když se teď podíváte na svůj dárek pro Tinu, řekl byste, že tyhle faktory splňuje?“

Myslím, že se konečně někam posouváme – trochu zrudne a sklopí pohled.

„Nevím.“

„Zkusme si to projít. Mluvili jste spolu někdy otevřeně o použití vibrátoru?“

„Ehm... trochu jsme to nakousli.“

„Co to přesně znamená?“

„Já vám řeknu, co to znamená,“ skočí mu do řeči Tina. „Znamená to, že to jednou nadhodil a já mu řekla, že v žádném případě. Že mi to přijde naprosto laciné.“

„Chrisi?“ pobídnu ho.

„No, jo. To řekla. Ale myslel jsem, že když ho uvidí, třeba změní názor.“

„Chápu. A co vás vedlo k tomu vybrat právě tenhle model? Proč ne něco menšího, diskrétnějšího – třeba nějaký mini vibrátor ve tvaru vajíčka?“

„No, protože čím větší, tím lepší, ne? Nechápu, jak by ty malé mohly někoho uspokojit. Sotva je cítíte.“

„Chrisi, upřímně nechci, aby se celá debata stočila k technickému rozboru vibrátorů a jejich účinků – v tuhle chvíli by nám to stejně nijak nepomohlo. Raději se vrátím k tomu důležitému: základním faktorům. Takže Tina se jasně vyjádřila, že o vibrátory nestojí. Vy jste se přesto rozhodl, že zrovna tenhle model by ji mohl přesvědčit. Řekla bych, že tak nějak to u vás probíhalo – mám pravdu?“

„Jo, myslel jsem, že když ho jednou vyzkouší...“

„I když vám dala najevo, že o to nestojí? Jak myslíte, že se při tom cítila? Připadá vám to jako příklad dobré komunikace, propojení a kompromisu? Nebo se spíš vracíme k tomu, co jsme zmiňovali – tedy k pokusu o uplatnění moci, kdy jste ji chtěl dotlačit k něčemu, s čím už předem nesouhlasila?“

„Ne, já ji přece nechtěl do ničeho nutit. Jen jsem jí chtěl ukázat něco nového. To je všechno.“

„Já prostě nechápu, co je špatného na tom, jak to máme teď,“ ozve se tiše Tina.

„Chcete nám o tom něco říct?“ povzbudím ji.

„Vím, že tvrdí, že je to nuda, ale mně misionář prostě vyhovuje. Zkoušela jsem pár věcí, o které mě žádal, ale většina z nich mi byla nepříjemná, některé mi přišly až ponižující. Při jedné z těch poloh, co po mně chtěl minulý týden, jsem si připadala jako na gynekologickém vyšetření. Jak se u toho mám cítit sexy?“

„A jak jste se při tom tedy cítila? Můžete to říct nahlas – a řekněte to jemu.“

Tina se k němu otočí. „Ponižuje mě to a upřímně si myslím, že přesně proto s tebou vůbec nechci spát, Chrisi. Protože se bojím, že zase vytáhneš nějakou další divnost. Tak radši předstírám, že nemám náladu, nebo se vymlouvám.“

„Což vás určitě musí frustrovat, že?“ obrátím se na Chrise.

„Samozřejmě že mě to frustruje. Sex je pro mě důležitý. Když řekne ne, připadám si, jako by mě nechtěla. Jako by mě přestala milovat.“

„Odmítnutí je vždycky těžké, to uznávám – obzvlášť v manželství. Ale vnímáte, co vám tím Tina vlastně říká?“

„Snažím se to pochopit, vážně. Ale pořád si říkám, že existuje tolik věcí, které jsme ještě nezkusili. Co když o něco přicházíme? A jak jinak to zjistit než je zkusit? Navíc jsem ji nikdy nenutil opakovat něco, co se jí nelíbilo.“

„Takže máte strach, že si ostatní lidé užívají víc než vy? Že dělají něco, co vám možná uniká?“

Přikývne. Trochu provinile.

„Rozumím. Ale věřte mi – jen mizivé procento lidí si skutečně libuje v extrémních praktikách. Mnohé z těch poloh, co člověk vidí na internetu, nevznikly proto, že by byly příjemné. Ve skutečnosti bývají dost nepohodlné nebo úplně neuspokojivé – jen dobře vypadají.“

Odmílím se a pak změním tón.

„Říkáte, že vám misionářská poloha připadá nudná. Ale víte, kolik druhů zvířat se při páření dívá jedno druhému do očí?“

„Netuším.“

„V podstatě jen my a šimpanzi bonobové. Stejně je to i s nezávazným sexem. U většiny zvířat je páření čistě o rozmnožování. My máme to výsostné privilegium, že to děláme i pro potěšení. A že se přitom můžeme dívat jeden druhému do očí.“

Usměju se. „I proto je misionář tak oblíbený – umožňuje nejen fyzické spojení, ale i to emocionální. Neříkám, že byste neměli zkoušet nové věci. Ale jen pokud s tím budete oba v pohodě. A právě tady se dostává ke slovu komunikace. A kompromis. Když se naučíte mluvit otevřeně, bez tlaku a studu, dokážete Tině vysvětlit, proč něco chcete zkusit, může to pro ni být mnohem přijatelnější. Možná i zajímavější. Dává to smysl?“

Tina se zavrtí na židli. „Nemám ráda, když se při sexu mluví sprostě. Připadám si pak lacině.“

„Tino, o ničem takovém nemluví,“ ujistím ji klidně.

„Tohle může fungovat u některých párů, ale rozhodně ne u všech. Já mám na mysli otevřenou, upřímnou komunikaci.“ Odmílím se a podívám se na oba. „Tak jo. Zadání pro vás – odteď až do našeho příštího sezení za dva týdny: absolutní zákaz sexu.“

Chris vypadá, jako by mu právě někdo oznámil konec světa. Zato Tina se rozzáří.

„Místo toho si budete povídat. Opravdu povídat. Chci, abyste si navzájem řekli, co se vám při sexu líbí, co by se vám mohlo líbit, co by šlo zlepšit. Každá věta musí začínat jedním z těchto tří způsobů: ‚Líbí se mi, když...‘, ‚Líbilo by se mi, kdybys...‘ nebo ‚Myslím, že by bylo lepší, kdybychom...‘, Zvládnete to?“

Tina se už netváří tak nadšeně, ale Chris zase ožil.

„Důležité je, abyste mluvili oba,“ upozorním je. „Nestačí, aby jeden z vás vychrlil seznam a druhý mlčel. To nefunguje. Musíte se naučit mluvit o sexu bez ostychu a beze strachu. Možná vám to ze začátku bude připadat trochu trapné, ale vydržte. Když se spolu naučíte otevřeně mluvit, přestane být tak důležité, kdo co dělá v jaké poloze – a mnohem důležitější bude, že jste spolu, chápete se a věříte si.“

Nechám je chvíli vstřebat, co jsem právě řekla, a pak dodám: „Chci, abyste si to zkusili aspoň třikrát, než se znovu uvidíme. Poprvé úplně mimo sexuální kontext – třeba oblečení v obýváku. Podruhé v ložnici, ale pořád oblečení. A potřetí – jestli s tím budete oba v pohodě – nazí. Můžete se dotýkat, pokud to oběma bude příjemné. Ale žádný sex. Platí?“

Oba přikývnu.

„Skvělé. Některé otázky?“

Chris zvedne obočí a kývne směrem k vibrátoru, který pořád leží na stole. „A co mám udělat s tímhle?“

„To opravdu nevím,“ povzdechnu si. „Tyhle věci si asi z druhé ruky nikdo nekoupí.“

„Ale vždyť nebyl ani použitý,“ namítne nechápavě.

„Promiňte, Chrisi. Myslím, že bude nejlepší, když jej prostě vyhodíte. A vezmete si z toho cennou životní lekci.“

„Nechcete si ho nechat? Myslím... k profesním účelům.“ Jakmile ta slova vypustí z úst, okamžitě zrudne.

Na chvíli se zarazím. V jedné zásuvce mám různé sexuální pomůcky – čistě pro ilustraci. Ale tohle monstrum... to by se tam snad ani nevešlo. A upřímně, nedokážu si představit situaci, při které bych ho vůbec použila. Možná jako odstrašující příklad. Ale moje kolegyně Rachel by ho rozhodně chtěla vidět. Netuším, jak bych jí ho mohla popsat slovy – a i tak by mi nejspíš nevěřila.

„Pokud vám to nevadí, ráda bych ho ukázala kolegyni. Čistě z profesního zájmu. A pak ho samozřejmě bezpečně zlikvidujeme. Šlo by to?“

„Jasně. Tak díky, doktorko.“

Tina mezitím odchází do recepce, aby si oblékla kabát. Využiju chvíli, kdy jsem s Chrisem o samotě.

„Ještě něco, Chrisi, než odejdete.“

„Ano?“

„Dejte si na pár týdnů pauzu od těch webových stránek. Soustředte se na Tinu, ano?“

Zrudne až po kořínky vlasů, ale mlčky přikývne. Nerada jednám s klienty takhle přímočaře – snadno to může narušit důvěru, kterou jsme postupně budovali. Ale myslím, že jsme dnes udělali skutečný pokrok. A někdy může přesně takový jemný tlak člověka posunout dál.

Sleduju, jak spolu odcházejí, a pak se vrátím do kanceláře. Sednu si ke stolu, otevřu blok a zapíšu si poznámky k dnešnímu sezení. Pak se začnu připravovat k odchodu domů. Dveře nechám pootevřené – chci slyšet, až odejdou poslední klienti i Rachel. V pátek po práci si většinou zajdeme na skleničku. A dnes pro ni mám malé překvapení.

KAPITOLA 2

„Ruce vzhůru! Ani se nehni a hlavně se neotáčej!“

Jakmile jsem slyšela odcházet Rachelini poslední klienty, tiše jsem se vykradla ze své kanceláře, připlížila se ke dveřím té její a počkala, až se otočí zády. Vklouzla jsem dovnitř tak neslyšně, že si mě vůbec nevšimla – a teď jí zezadu tisknu vibrátor k bedrům.

„Do prdele, Poppy! Ty jsi úplně magor, málem mě z tebe klepla pepka! Co to sakra je?“ vyhrkne, když se otočí a poprvé ten předmět uvidí.

„Malý suvenýr od ChrisTiny,“ usměju se nevinně. Klientům obvykle přezdívkou nedáváme, ale v tomhle případě to spojení vzniklo tak přirozeně, že jsem neodolala. „Chris jí to koupil, prý aby trochu oživil jejich sexuální život. Jak asi tušíš, nadšená z něj rozhodně nebyla. Tak co na to říkáš?“

Rachel se na vibrátor dívá s výrazem čirého znechucení. „Fuj. To je odporné. Kde to, proboha, sehnal?“

„Netuším. Něco takového jsem v životě neviděla. Možná eBay?“

„Možná. A proč to máš ty?“

„Přesvědčila jsem ho, že to nebyl úplně šťastný nákup. Chtěl to vyhodit, ale já si řekla, že bych ti to mohla ukázat. Podívej na ta světýlka a všechno ostatní!“

Zmáčknu tlačítko a přístroj začne vibrovat a blikat. Připomíná světelnou show na diskotéce. Rachel vytréští oči.

„Bože na nebi,“ vydechne. „Tohle patří do muzea. Nebo do trezoru. Nebo rovnou do koše. Na co, proboha, potřebuješ světýlka na sexuální pomůcke?“ zhrozí se.

„Netuším. Možná kdybys to používala potmě? Aby ses aspoň trochu zorientovala,“ nadhodím.

Zhasnu světlo v její kanceláři a zavřu dveře, abychom si ten zážitek vychutnaly naplno. Vibrátor bliká všemi barvami, vibruje a chvěje se jako zmenšená verze robotického vetřelce.

„Kdyby tohle na mě někdo vytáhl v ložnici – a ještě potmě –, беру nohy na ramena. A hezky rychle,“ poznamená suše Rachel.

„Totální zabiják atmosféry,“ přikývnu, rozsvítím a přístroj vypnu. „Upřímně – vůbec se nedivím, že z něj Tina nebyla nadšená. A ty?“

Rachel si ho vezme do ruky a důkladně si ho prohlíží. „Je aspoň vodotěsný?“

„Silně pochybuju. Ale možná by se dal využít jako masážní pomůcka?“ navrhnou.

Zapne ho a přiloží mi ho mezi lopatky.

„Tak co? Funguje to?“

„Spíš mě to lechtá. Zkus přitlačit trochu víc.“

Udělá, co říkám, ale za pár vteřin se ozve zlověstné zapraskání, pak skřípání a nakonec definitivní křupnutí, po kterém se přístroj zastaví.

„No to snad ne. Zničila jsi ho,“ konstatuju nevěřícně. „Takže letos nebude žádný tajný Ježíšek, Rachel. Jestli budeš kazit dárky tímhle tempem, budeme si nadělovat uhlí.“ S těmi slovy popadnu ztichlého mutanta a hodím ho do koše.

„To nemůžeš!“ vyhrkne. „Chceš snad traumatizovat uklízečky? A co když to zázračně ožije a v noci začne vibrovat? Ještě si někdo bude myslet, že jsme tu nechaly nějakého hada a zavolá ochránáře. Víš, jak by to vypadalo?“

„Tak co s tím teda?“ povzdychnu si.

„Vezmi si to domů a vyhoď to do vlastního koše.“

„Ani náhodou. Jednak se mi to nevejde do kabelky a jednak do naší popelnice občas lezou lišky. Umíš si představit, jaké historky by si moji sousedi vymýšleli, kdyby něco takového našli před domem?“

„Co kdybychom to nějak zabalily, aby uklízečky nepoznaly, co to je?“

Začneme prohledávat kanceláře a nakonec najdeme starou igelitku, do které vibrátor opatrně vložíme. Pak ji ještě důkladně ovážeme lepicí páskou – skoro jako by šlo o výbušninu. Pro jistotu vyndáme i baterky, kdyby ten převít dostal chuť se znovu probudit.

Když balíček vypadá naprosto nenápadně a zcela neškodně, zamkneme kancelář a vyrazíme do baru.

„Těšíš se na týden volna?“ zeptá se Rachel, jakmile před nás číšník postaví sklenky s vínem.

„Popravdě? Ani ne,“ přiznám s povzdechem.

„Ale tvoje malá sestřička se vdává! To by mělo být přece aspoň trochu vzrušující, ne?“

„Vůbec ne.“

„Nevycházíš s ní?“

„To ne, ale celý týden budu s mámou. A ta si samozřejmě neodpustí svoje životní moudra. Vždyť víš, co si myslí o naší práci – že je špinavá, oplzlá a hanebná.“

Rachel se zašklebí a nasadí teatrální tón: „Jsi ostuda rodiny, Poppy. Pomáhat lidem? Pche. Copak musí každý tahat svoje špinavé prádlo na světlo? Všechno se má hezky potlačit a dělat, jako že se nic neděje.“

Hořce se usměju. „Kdyby to nebylo tak smutně trefné, tak bych se tomu i zasmála. Ale přesně takhle to máma vnímá.“

Rachel si povzdechne. „Proboha, vždyť žijeme ve dvacátém prvním století, ne za královny Viktorie. Dneska chodí k terapeutovi skoro každý. A kdo by se tomu divil? Je to šílená doba.“

„To já vím. Ale moje máma to vidí jinak.“ Nasadím podobně povýšený tón jako před chvílí ona. „Problémy nejsou od toho, aby se řešily, Poppy. Problémy jsou od toho, aby se hezky zametly pod koberec a navždy se o nich mlčelo. Zvlášť když se týkají... no, víš čeho.“

„Myslíš s-e-x?“

„Pššt! Neříkej to tak nahlas, ty nestydo!“

„Chudinko.“ V jejích očích se objeví soucitný výraz. Abych byla fér – Racheliny rodiče znám dobře. A vím, že jsou na ni neskutečně hrdí. Na to, čím se živí, i na to, co všechno jsme obě musely zvládnout, než jsme se dostaly tam, kde jsme teď. Jsou přesným opakem mojí rodiny. Přiznávám, že jsem si občas představovala, jaké by to bylo, kdyby mě adoptovali.

Oba totiž pracují v oboru – její máma je psycholožka, táta psychiatr. Vládne mezi nimi roztomilá profesní rivalita. Dodnes si pamatuju, jak se její máma jednou usmála a prohlásila: „James si myslí, že je bůh, ale to si myslí všichni psychiatři. Jediný rozdíl mezi námi dvěma je v tom, že on předepisuje léky.“

Rachel se na mě dál ustaraně dívá. „Takže to pořád ještě nepochopila?“

„Vůbec. Pro ni jsem v podstatě úchyl, co si libuje v tom, že poslouchá cizí lidi, jak mluví o svém sexuálním životě. Myslím, že je opravdu přesvědčená, že to, co dělám, je z morálního hlediska špatné. A tenhle postoj, bohužel, předala i Rose a Lily.“

„Rose je starší než ty, víd?“

„Jo. Nejstarší z nás je Andrew – je ženatý se Zoe, mají dvě puberťačky. Ty jsou fajn. Zoe je zdravotní sestra, takže chápe, co dělám. Pak je Rose – vdaná za Steva, mají dvě holky, osm a deset. S Rose jsme si nikdy moc nerozuměly. Měla problém s tím, že jsem dlouho byla ta nejmladší, tatínkova a mamínčina princeznička. A když se narodila Lily, už jsme byly obě na změny moc staré.“

„A Lily je o kolik let mladší než ty?“

„O deset. Nejsem si jistá, jestli byla plánovaná. Ale to jsou přesně ty otázky, které se u nás nekladou – a máma by to stejně nikdy nepřiznala.“

Rachel se ušklíbne. „A ty s nimi máš strávit celý týden?“

„Jo,“ přikývnu. „Lily se svým snoubencem Danem vyráží dneska autem do Cornwallu. Stejně tak naši. My ostatní jedeme až zítra. Prý má každý den nějaké téma, ale upřímně – ty maily jsem zatím moc nepročítala. Možná bych je měla ještě jednou prolítnout, než vyrazím. Pro případ, kdyby tam byl nějaký dress code nebo tak něco.“

„A samotná svatba?“ zeptá se Rachel.

„Ta je až příští sobotu. Mají to v kostele v Newquay, kam chodí Danovi rodiče. Hostina bude v místním hotelu, kde zároveň bydlí i všichni ostatní hosté. Družičky a svědci dorazí ve středu, rozlučky jsou čtvrtek – aby měl každý čas do svatby vystřízlivět. Celý ten týden je naplánovaný jako nějaká vojenská operace.“

„Zní to tak. Takže hádám, že na rozlučkách nebude žádná výzdoba ve tvaru penisu ani kluci ze stripbaru?“

„Tak to fakt nehrozí. Lily je věřící, objevila Boha už na střední a od té doby tím žije.“

Rachel se zasměje. „To zní, jako by se Bůh schovával celou dobu někde ve třídě nebo tak něco. Ale jo, chápu. Nevypadá to na moc velkou zábavu. A proč zrovna Cornwall?“

„To je dobrá otázka. Jejich normální kostel sice pojme všechny hosty, ale je děsně ošklivý a široko daleko není žádné ubytování. Danovi rodiče žijí v Newquay a jsou v tamní církvi hodně aktivní – jeho táta je kostelník, máma zpívá ve sboru. Dan tam vyrůstal, chodil s nimi do kostela... takže tam svatbu mít může.“

„Ale?“ podotkne Rachel a pozvedne obočí.

„No – trochu se to zkomplikovalo. Lily a Dan chtěli, aby je oddával jejich vlastní farář, ale Danova máma to považovala za neuctivé vůči tomu místnímu, který Dana zná odmalička. Takže hádej, kdo vyhrál.“

„To je na palici. Jako by samotná svatba už tak nebyla dost náročná!“ vyhrkne Rachel.

„Já vím,“ přikývnu. „Nechci, aby to znělo hnusně – přeju jim všechno štěstí světa –, ale trochu mě štvě, že tam musím být celý týden. Klidně bych teď mohla ležet někde na pláži ve Středomoří, vyhřívat se na slunci, v ruce drink... a třeba by tam byl i pohledný, opálený barman, co by mi nosil pití.“

„Hele, nikdy nevíš. Třeba se tam najde nějaký zajímavý nezadaný kousek.“

„Pochybuju. Dan je moc milý, ale... no, řekněme, že s Lily si fakt rozumí.“

Rachel na mě upře tázavý pohled. „Jak to myslíš?“

„Není to žádný dobrodruh. Je hodný, spolehlivý a trochu... nudný. A momentálně stejně nikoho nehledám.“

To ale není tak úplně pravda. Ve skutečnosti bych někoho ráda potkala. Někoho, do koho bych se mohla zamilovat. A třeba se jednou taky vdát jako teď Lily. Jenže právě to je další nevýhoda mé profese. Poznám někoho, kdo se mi líbí, začneme si povídat, všechno se vyvíjí slibně... dokud nepadne ta otázka: „A čím se vlastně živíš?“ Řeknu, že jsem vztahová a sexuální terapeutka – v tu ránu, jako by přestali slyšet cokoli jiného. V jejich očích se najednou stanu „expertkou na sex“.

A od té chvíle se buď začnou cítit nesví, jako by je někdo hodnotil, nebo se promění v nafoukané samce, kteří se snaží dokázat, jak jsou neodolatelní. Ani jedno z toho není zrovna ideální výchozí bod pro zdravý vztah. Takže už čtyři roky žiju sama. A za posledních dvanáct měsíců jsem nebyla ani na jediném rande. Je to ironie – celý život pomáhám lidem s jejich vztahy, ale sama si žádný udržet nedokážu.

Rachel měla víc štěstí. Už pět let je šťastná se Sarah, učitelkou, kterou poznala přes seznamku. Po roce se k sobě nastěhovaly a popravdě – nedivila bych se, kdyby brzy přišla svatba i u nich.

„A budeš tam mít aspoň nějaký volný čas?“ zeptá se Rachel. „Jestli bude hezky, mohla bys třeba někam zmizet...“

„To doufám. Protože jestli si tam nebudu moct ani na chvíli vydechnout, tak se možná prostě utopím.“

„To prosím tě nedělej. Potřebuju tě.“

„Ale, Rach, snad se ti nebude stýskat?“ protáhnu hlas a nasadím dramatický výraz.

„Ne,“ odpoví naprosto klidně. „Jenom nechci, aby se pak všichni tvoji klienti nahrnuli ke mně.“

„Ty jsi taková citlivka. Normálně mi z tebe taje srdce,“ usměju se.

Ale vím, že se jí po mně bude stýskat. Stejně jako mně po ní, kdykoli si vezme volno. Seznámily jsme se, když jsme obě nastoupily do stejné ordinace v nemocnici – Rachel tehdy čerstvě po škole, já jsem byla o rok zkušenější. Hned jsme si sedly. A před dvěma lety jsme se společně rozhodly ke kroku, který nám mnozí rozmlouvali jako šílenství – založily jsme vlastní soukromou praxi. Rachel ale měla pravdu: svět tam venku je jeden velký chaos. A lidi potřebují pomoc. Diáře se nám rychle plnily, zájem rostl a s ním i pořádek. Dnes zvažujeme, že bychom přibraly třetího terapeuta. Finančně by to dávalo smysl. Ale obě máme trochu obavu, co by to udělalo s naší dynamikou. Pracovně spolu vycházíme výborně – jako partnerky, které si věří. Nechceme to pokazit. Mluvíme o tom pořád dokola, ale pokaždé to zase odložíme.

Po necelé hodině se rozloučíme a každá se vydáme na cestu domů. Mám štěstí – když dorazím do Tonbridge, zrovna se uvolní parkovací místo přímo naproti mému řadovému domku, takže tam rychle zacouvám.

Během chvíle už strkám klíč do zámku. Kočka mě očividně slyšela, protože jakmile otevřu dveře, stojí v předsíni a ovíjí se mi kolem nohou. Přede tak hlasitě, až skoro vibruje podlaha. Sehnu se k ní, zvednu ji a přitisknu k sobě. Vrnění je tak silné, že ho cítím rezonovat až v rameni.

„Ahoj, ty moje kočičko,“ zašeptám jí do ucha, zatímco hladím její sametovou srst. „Stýskalo se ti po mně?“

Kočka odpoví zesíleným předením a tlumeným, spokojeným mňouknutím.

„Zítřka už mě tady mít nebudeš,“ řeknu, když ji nesu do kuchyně a chystám jí večeři. „Čeká tě týden v kočičím hotelu, zlato. Není to ideální, já vím, ale jinak to nejde.“

Kočka si s tím zjevně těžkou hlavu nedělá. Dál mi krouží kolem nohou a hlasitě mňouká, jako by říkala: hlavně mi to rychle naservíruj. Vytlačím do misky kapsičku její momentálně oblíbené příchuti a doufám, že u ní vydrží aspoň ten týden, co bude v kočičím hotelu. Brzy jsem se naučila nekupovat kočičí žrádlo ve velkém do zásoby – jakmile jsem to udělala, tvářila se, jako bych jí nabídla špinavou ponožku, a odmítla se ho i jen dotknout.

Když se postarám o kočku, naliju si sklenku vína a přesunu se do obývacího pokoje. Na záznamníku bliká světýlko. Nová zpráva. Zmáčknu tlačítko – a téměř okamžitě toho lituju.

„Poppy, tady tvoje matka. Právě odjíždíme, ale musím ti připomenout, že v domě budou tento týden i děti a rozhodně by nebylo vhodné, aby narazily na nějakou z tvých oplzlých knih. Udělala bys nám laskavost a nechala tyhle věci doma? Uvidíme se zítra – a prosím tě, přijď včas. Večeře je v šest. Lily připravila nějaké seznamovací hry, abychom se lépe poznali s Danovou rodinou. Řekla jim, že jsi manželská poradkyně, takže se, prosím, drž téhle verze. Chceme, aby si o nás mysleli, že jsme normální rodina.“

Povzdechnu si a zabořím se do polštáře.

Pár let zpátky, krátce poté, co jsem se přestěhovala do vlastního domu, se Lily – tehdy ještě v pubertě – jednou vplížila do mé ložnice a objevila knihu, kterou mi doporučila Rachel. Jmenovala se *Hodné holky to nedělají... ale vážně by měly*. Byla to biografie mladé ženy o její cestě k sexuálnímu sebevědomí – upřímná, lidská, místy dost otevřená. Ano, některé pasáže byly docela explicitní, ale rozhodně nic, co by dnešní teenager už dávno neviděl na TikToku nebo YouTube.

Bohužel Lily tu knihu nenechala na nočním stolku, jak bych si přála. Místo toho ji slavnostně donesla dolů do obývacího pokoje a s pohoršeným výrazem ji podala mojí matce, která si přečetla první kapitulu a okamžitě mě odtáhla do kuchyně, aby mi ušetřila pořádné kázání. Od té doby mi to nikdy nezapomněla připomenout – a to přesto, že jsme byli v *mém* domě a Lily neměla v *mé* ložnici co dělat.

Ještě nejsem v Cornwallu – a moje matka už mě stihla vytočit. Strčím do trouby rozmrazený pastýřský koláč a vydám se nahoru, abych si přečetla Lilyiny e-maily a zabalila si věci na nadcházející týden.

KAPITOLA 3

V mailu, který dorazil ten večer, Lily a Dan ještě jednou připomněli, jak moc jsou šťastní, že se konečně berou – a že my všichni jsme součástí téhle „výjimečné události“.

Níže byl podrobný itinerář:

Pátek – Svatební skupina (jupí!!) odjíždí do Mawgan Porth, aby připravila dům a rozdělila ložnice.

Sobota – Příjezd rodiny. Přijet můžete kdykoli po poledni. Předtím tu možná nebude nikdo, kdo by vás přivítal, protože budeme na nákupech. (Jak praktické. Přesně v duchu Lily.)

Večeře je naplánovaná přesně na 18:00. Prosím, dorazte včas, protože po jídle nás čekají seznamovací hry, abychom se všichni trochu lépe poznali. (Poznámka: nezapomenout si předtím nalít dvojitou skleničku vína.)

Neděle – Dan a já půjdeme do kostela v Newquay a jste srdečně zváni, abyste se k nám připojili! Jak víte, víra je pro nás velmi důležitá (ano, to víme, Lily, díky za připomenutí) a moc se těšíme, že si své sliby řekneme právě v kostele, kde Dan vyrůstal. Farář nám slíbil, že se za nás během mše pomodlí. (To bude rozhodně poprvé, co se mě někdo veřejně pokusí zachránit.) Večer nás čeká domácí nedělní pečeně, kterou připraví Danovi rodiče. (Díky, díky. Tohle aspoň zní jako něco, co přežiju.)

Pondělí – První den na pláži! (Pokud nám bude počasí přát. Což je vzhledem k tomu, že jsme v Cornwallu, mírně optimistické.) Nezapomeňte na opalovací krém – nechceme, aby se někdo spálil!

Už to prostě nedávám. Ten e-mail je plný přehnaně nadšených vykřičníků, až z toho bolí oči – a ta nucená veselost ve mně vyvolává skoro fyzickou nevolnost. Projíždím zbytek zprávy s nadějí, že tam nebude zmínka o nějakém utajeném tematickém večeru, třeba v kostýmech. Naštěstí to působí celkem neškodně. Většinu času máme trávit na pláži, jeden den je vyhrazený pro vodní sporty a další na nákupy – abychom si pořídili cetky nebo věci, které jsme zapomněli doma, jak píše Lily. Já si to ovšem vykládám jako velmi nenápadný pokus připomenout hostům, že mají pořídít svatební dar.

Když dojdu na konec, najdu ještě jeden e-mail. Tentokrát jen pro mě.

Poppy,

děkuju, že jsi souhlasila, že budeš družičkou, a přišla jsi na všechny zkoušky šatů. Tvoje šaty mám u sebe a vezmu ti je do Cornwallu. Nezapomeň prosím na černé tenké punčochy s označením 20 DEN a boty – je důležité, abyste všechny ladily. A prosím tě, žádné řeči o tvé práci – nechci, aby se Danovi rodiče zbytečně rozrušili.

S láskou

Lily

Zamračím se na obrazovku. Ani tenhle e-mail mi náladu nezvedl. Povzdechnu si – hluboce, nahlas a dramaticky – a otevřu kufr. Začnu do něj házet oblečení. Moje kočka, která mezitím v klidu dojedla večeři, mě následovala nahoru a rozhodla se, že moje přípravy na cestu jsou úžasná zábava. Právě svádí intenzivní souboj s párem mých ponožek, které si ulovila jako kořist. Naštěstí ty důležité punčochy, na kterých Lily záleží – černé, 20 DEN, „aby všechno ladilo“ – jsou bezpečně uloženy v krabici a momentálně ji vůbec nezajímají. Mám podezření, že kdyby se k nim dostala, udělalo by jí upřímnou radost do nich vykousat pár stylových děr. Tmavě modré saténové lodičky – ty, které mám mít ke svým družičkovským šatům – zatím přežily bez újmy, takže je rychle uložím na dno kufru a přikryju je halenkou. Kočka si toho naštěstí nevšímá. Je příliš zaměstnaná triumfálním trháním ponožky, kterou si pyšně odnáší pod postel.

Spíš jen s nadějí než se skutečným očekáváním přihodím do kufru i plavky a bikiny. Člověk nikdy neví – třeba se stane zázrak a v Cornwallu opravdu vyjde počasí. Co se týče čtení, mám s sebou výběr knih souvisejících s prací, ale všechny jsou bezpečně uložené v méj čtečce Kindle, takže by nikoho neměly pohoršit. Chvilku si pohrávám s lákavou myšlenkou, že bych se ještě vrátila do kanceláře, popadla pár erotických hraček a poschovávala je pod polštáře ostatním členům rodiny – jen tak, z recese. Ale pak se mi v hlavě rozezní hlas méj matky: „To je zbytečně provokativní, Poppy.“ A má pravdu. Bylo by to dětinské. Jenže i po těch letech mě fascinuje, jak snadno mě moje rodina dokáže vrátit do role puberťačky. Přitom jsem plně funkční dospělá žena s vlastní domácností, praxí a zodpovědností. A přesto – jakmile se objevím na rodinném srazu, začnu se chovat jako trucovitá šestnáctka. Dokonce i Lily, která je o deset let mladší, si ke mně občas dovoluje mluvit tónem, jaký si člověk vyhrazuje pro školáka, který si nedělá úkoly. A co hůř – vždycky mě tím spolehlivě vytočí.

Po chvíli jsem si docela jistá, že jsem zabalila všechno, co budu potřebovat. Zbytek věcí jako toaletní potřeby a kosmetiku přihodím až zítra ráno a před odjezdem si všechno ještě jednou projdu, ale pro dnešek mám hotovo. V tu chvíli zapípá trouba – koláč je hotový. Sejdu dolů, připravím rychlý salát jako přílohu, doliju si víno a pustím se do jídla. Normálně bývám večer před odjezdem příjemně vzrušená. Tentokrát ale pociťuji jen tichou odevzdanost. A trochu melancholie. Kočka, ten můj věrný pozorovatel nálad, usoudila, že dnes večer už nehrozí žádné další krmení, mazlení ani dramatické akce, takže se stočila do klubíčka na pohovce a upadla do hlubokého spánku.

V televizi neběží nic, co by stálo za pozornost, a tak po jídle a rychlém úklidu sáhnu po svém dovolenkovém čtení. Vedle odborných knih jsem si do čtečky stáhla i pár lehčích románů a jeden z nich si vyberu v naději, že mi zlepší náladu. Příběh je nenáročný a vtipný – přesně to teď potřebuju. Nakonec mě vtáhne do děje a zabaví až do pozdního večera.

Druhý den ráno vstávám brzy, abych odvezla kočku do kočičího hotelu. Každý majitel kočky dobře ví, že dostat tohle stvoření do přepravy je téměř stejně riskantní jako pokusit se ho vykoupat nebo mu podat prášek. Snažím se ji ukonejšit falešným pocitem bezpečí – po snídani jí dopřeju dlouhé mazlení a pokouším se působit co neklidněji. Ale jakmile zaregistruje přepravku nenápadně postavenou v rohu místnosti, ztuhne. Je ve střehu. Víc než ve střehu – připravená k boji. Viděla jsem snad stovky videí s návody, jak kočku do přepravy dostat, ale ani jedna z těch spokojených, spolupracujících koček se nepodobá té méj, která se v takových chvílích mění v malého rozzuřeného tygra. Mám podezření, že ty kočky na videích jsou pod sedativy. Moje rozhodně není.

Následuje klasický scénář připomínající zápas hodný olympijské disciplíny. Když se mi nakonec podaří dostat celé její tělo i všechny končetiny dovnitř a s vypětím všech sil zavřít dvířka, je z ní syčící vztekla koule. Já si mezitím chladím čerstvé škrábance na předloktí a snažím se ignorovat její uražené, vyčítavé mňoukání. Zabalím jí tašku – její oblíbenou deku, pár hraček a dostatek jídla – a vyrážíme.

Cesta není o nic lepší. Abych přehlušila neustálé mňoukání z přepravy, zesílím rádio. I tak to nepomáhá. Během jízdy se obvykle počůrá – na což jsem si už zvykla, proto mám v kufru gumovou podložku, kterou stačí po příjezdu otřít. Takže když dorazíme na místo, loužička mě nijak nepřekvapí. Nachystám si vlhčené ubrousky, ale úklid odložím na později, až ji odvedu dovnitř. Přivítá nás usměvavý personál, ovšem moje kočka je stále v bojové náladě a tváří se, jako by mě chtěla vymazat ze závěti. Mám z toho výčitky, jako vždycky, ale zároveň vím, že je to ten nejlepší možný kočičí hotel – klidný, čistý a příjemný. Navíc mi vždycky pošlou aspoň dvě videa, kde se válí v měkkém pelíšku a vypadá mnohem spokojeněji než doma.

Když uklidím kufr auta a konečně dorazím zpátky domů, je skoro jedenáct. Vynosím zavazadla a začnu je rovnat do auta. Navigace ukazuje necelých pět hodin jízdy do Mawgan Porth, ale s několika zastávkami na toaletu a pauzou na oběd raději počítám se šesti. To mi nechává přibližně hodinovou rezervu, než oficiálně dorazím „po poledni“, jak stálo v itineráři. Jen doufám, že se cestou nic nepokazí – žádná bouračka, žádná zácpa, žádná nečekaná objížďka. Protože jestli přijedu pozdě, máma s Lily mi to už nikdy nepřestanou připomínat.

Jedním z důvodů, proč se snažím netrávit s rodinou příliš mnoho času, je to, že mě takové chvíle nutí přemýšlet o tom, kde a proč se to mezi námi pokazilo. Když jsem byla malá, měla jsem s mámou velmi blízký vztah. Se starším bratrem Andrewem jsem vycházela docela dobře, i když s Rose jsme se většinu času hádaly – někdy jsme se jen tak hašteřily, jindy to bylo vážnější. Ale když se narodila Lily, upřímně řečeno, necítila jsem vůči ní žárlivost. Ano, znamenalo to, že už nejsem nejmladší a budu se o mámu muset dělit s dalším dítětem, ale doma bylo tehdy pořád dost smíchu, bezpečí a lásky pro nás všechny.

A jakou roli v tom všem hrál táta? Popravdě, nijak zvlášť výraznou. V týdnu býval většinou v práci, večer přicházel domů vyčerpaný a o víkendech se věnoval sekání trávy, mytí auta nebo opravám kolem domu. Výchovu dětí nechával víceméně na mámě, a když ho někdy požádala, aby zakročil, obvykle jen pronesl něco jako: „Poslechni mámu,“ a tím to pro něj skončilo. Nejlépe by se dal popsat jako muž, který byl milý, ale uzavřený a vzdálený.

Všechno se začalo zhoršovat, když mi začala puberta. Moje tělo se měnilo všemi možnými způsoby a mě to přirozeně fascinovalo. S příchodem hormonů jsem si poprvé začala uvědomovat, co znamená být sexuální bytostí. Ve škole nás učili základy reprodukce a stejně jako všechny ostatní holky ve třídě jsem tehdy byla přesvědčená, že nikdy v životě nedovolím žádnému klukovi, aby mi něco takového udělal. Když mi bylo jedenáct, znělo to celé naprosto nechutně. Ale ve čtrnácti? To už vůbec ne. Tehdy mi přišlo, že by to mohlo být i docela zábavné. Já jsem na to sice ještě nebyla připravená, ale chtěla jsem o tom vědět co nejvíc. Kdykoli jsem měla možnost být chvíli na rodinném počítači a nikdo nebyl poblíž, vyhledávala jsem si na internetu různé informace o sexu. Rychle jsem se naučila vyhýbat videím, ale hltala jsem všechny články, na které jsem narazila. Třeba deset způsobů, jak zlepšit svůj orgasmus, dvacet poloh, které musíš tohle léto vyzkoušet, a podobně. A když jsem našla něco opravdu zajímavého, vytiskla jsem si to a schovala pod matraci palandy, kterou jsem sdílela s Rose, abych si to mohla pročíst, až budu mít chvíli jen pro sebe.

Přirozeně, bylo jen otázkou času, než se na to přišlo. Táta procházel historií prohlížeče, protože hledal web instalátorské firmy, u které si nedávno nechal opravit kapající kohoutek – a zároveň mu vyskočily všechny stránky, které jsem si v poslední době otevřela já. Rose a já jsme zrovna seděly v obýváku a dívaly se na televizi, když to celé začalo – a jak se později ukázalo, měly jsme naprosto ideální místa pro sledování rodinného dramatu. Tu scénu si pamatuju naprosto živě, jako by se odehrála včera.

„Hazel, mohla bys na chvíli?“ zavolal táta z pracovny a zpočátku to vypadalo nevinně. „Na počítači je něco, čemu úplně nerozumím.“

„Víš, že ten starý krám nesnáším,“ ozvala se máma z kuchyně. „Zeptej se dětí, ty se v tom vyznají líp než já.“

„Ehm, myslím, že bych byl radši, kdybys to nejdřív viděla ty,“ pronesl táta trochu opatrněji.

„Proboha!“ vykřikla máma, odložila vařečku, utřela si ruce do zástěry a s otráveným výrazem vpochoďovala do obýváku. „Tak co je? Zrovna vařím večeři!“

„Zdá se, že někdo používal počítač k tomu, aby si prohlížel...,“ táta ztišil hlas téměř do divadelního šepotu, „...sexuální věci.“

Následovalo nepříjemně dlouhé ticho, během kterého máma mlčky projížděla historií prohlížeče a její obličej se pomalu zbarvoval do rudého odstínu. Nakonec zařvala směrem do patra:

„Andrew, okamžitě pojd' dolů!“

„Co je?“ ozval se o chvíli později, když se objevil ve dveřích.

„Na mě si s žádným ,co je' nepříjdeš,“ zasyčela máma a byla celá červená vzteky. „Díval ses na ty sprostárny, že jo?“

„Ne!“ odsekl Andrew.

„Nelži. Je to tady jasně zaznamenané.“

„Říkám, že jsem to nebyl já!“ trval na svém a naklonil se blíž k obrazovce. „Proč by mě něco takového vůbec mělo zajímat?“

Dodnes netuším, na který z odkazů se podíval, ale bylo jasné, že šlo o něco zaměřeného výhradně na ženské potěšení – protože jakmile to máma zaregistrovala, její rozhořčení sebleskově obrátilo na mě a na Rose.

„Která z vás dvou to byla?“ zasyčela skrz zaťaté zuby.

„Poppy,“ odpověděla Rose bez zaváhání. „Má pod matrací hromadu oplzlých článků. Klidně ti to ukážu.“

Stačila rychlá prohlídka našeho pokoje, aby bylo všechno jasné. Jakmile máma objevila tu sbírku papírů, okamžitě mi je zabavila a následovala dlouhá přednáška připomínající kázání, která měla jediný cíl – přesvědčit mě, že sex je špinavý, hanebný a měl by se odehrávat výhradně v manželství, ideálně při zhasnutém světle.

Bohužel (pro ni) to mělo úplně opačný účinek. Moje přirozená zvědavost mi nedala spát a já pořád dokola přemítala o rozporuplném kontrastu mezi tím, co jsem si přečetla, a tím, co tvrdila máma. Obě strany přece nemohly mít pravdu. Existovala jen jediná cesta, jak to zjistit.

Když mi bylo patnáct, začala jsem chodit s Findlayem. Měl všechno, co jsem si tehdy u kluka přála – byl pohledný, svalnatý, s rošťáckým, sebevědomým úsměvem. Nemohla jsem se dočkat, až s ním zažiju opravdový sex – ten skutečný, o kterém jsem toho tolik přečetla. Jednoho odpoledne, když jsme měli dům jeho rodičů jen pro sebe, přišla ta chvíle. Třásla jsem se vzrušením a nervozitou. Jenže sex nebyl ani vzdáleně takový, jaký jsem si ho podle článků představovala. Po všem tom napětí a očekávání mě přemohlo zklamání a rozplakala jsem se. V hlavě mi vířila jediná myšlenka: možná měla máma přece jen pravdu a internet je jeden velký podvod.

Zkoušeli jsme to ještě několikrát. A ano, trochu se to zlepšilo – ale nikdy to nebylo tak vzrušující, smyslné a hluboké, jak jsem doufala. Pořád to nesplňovalo moje představy. Napadlo mě, jestli není chyba v něm. Možná by to s jiným klukem bylo lepší. Po našem rozchodu jsem tedy chodila s několika dalšími kluky ze školy. Nikdy však nepřeskočila žádná jiskra. Navíc jsem si tím mezi spolužáky vysloužila pochybnou pověst. A znovu to byla Rose, kdo mě napráskal mámě – poté, co náhodou zaslechla skupinku kluků, jak si ze mě dělají legraci. Následovala další dlouhá a nesmlouvavá přednáška o „dívkách s uvolněnými mravy“, měsíc domácího vězení a – jak jinak – prohlídka u lékaře, která měla zřejmě sloužit jako lekce nebo výstraha.

Až mnohem později, když jsem ukončila střední školu a začala pracovat, se věci změnily. Právě tehdy jsem poznala Jacka – pětadvacetiletého muže, se kterým jsem se seznámila při práci. Byl úplně jiný než ti předešlí. Byl to první člověk, který si skutečně dal tu práci zjistit, co mi vyhovuje, co potřebuji a co mi dělá dobře. A právě tím si mě získal. Byli jsme spolu sice jen pár měsíců, ale stálo to za to. Pak jsem odešla na univerzitu a naše cesty se rozešly, ale dodnes na to vzpomínám jako na jedno z nejšťastnějších období mého života.

O terapii jsem se začala zajímat už během studií na univerzitě. Patřila jsem do úzké skupinky kamarádek z oboru psychologie, které spolu dokázaly mluvit otevřeně, bez ostychu a naprosto bez zábran – včetně témat týkajících se jejich sexuálního života. Brzy jsem si všimla, že většina z nich sex neprožívá jako něco skvělého nebo naplňujícího – spíš ho braly jako povinnost, kterou musí absolvovat, aby si udržely spokojené partnery. O skutečném potěšení a vlastní touze padalo jen málo slov.

S vybavením svých letitých osobních zkušeností – a především díky tomu, co jsem se naučila ve vztahu s Jackem – jsem jim začala tak trochu dělat neoficiální terapeutku. A pokaždé, když mi některá z nich řekla, že jsem jí opravdu pomohla, pocítila jsem vlnu uspokojení. Ten pocit, že mohu být někomu užitečná, že mohu něco změnit, mě naplňoval víc než cokoli jiného.

Není asi třeba dodávat, že moji rodiče byli zcela zděšení, když jsem jim oznámila, že se chci stát terapeutkou a specializovat se právě na sex a partnerské vztahy. Máma mi okamžitě zakázala mluvit doma o své budoucí profesi – prý abych náhodou nezkazila Lily svou „nechutností“. Jakmile to bylo trochu možné, sbalila jsem si věci a odstěhovala se z rodinného domu v Paddock Wood do sdíleného bytu. Tam jsem začala šetřit, jak jen to šlo, abych mohla co nejdřív složit zálohu na vlastní malý domek v Tonbridge. A už jsem se nikdy neohlédla zpátky.

Od té doby jsou mé kontakty s rodinou naprosto minimální. Vídám je na narozeninách, o Vánocích nebo při důležitých životních událostech, jako jsou svatby a křtiny – a to je zhruba maximum, co ještě zvládnou bez újmy. Všichni ostatní zůstali stejně semknutí jako dřív, což ve mně neustále přizívá pocit nespravedlnosti. Andrew i Rose pravidelně navštěvují rodiče i se svými rodinami. A Lily? Ta se teď konečně stěhuje z domova, protože se vdává.

Nemůžu si pomoci, ale ve třidvaceti mi to připadá trochu unáhlené, jako by do toho skočila po hlavě. Pokaždé když jsem se to pokusila opatrně nadhodit, bylo mi velmi jasné řečeno, že se do toho nemám plést.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **(Ne)romantická dovolená**.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.